

bitého revolveru. Obžalovaný P. L. zúčastnil se tudíž provedení smluvené loupeže i při tomto vědomí, že jeho společník jest odhodlán použít při loupeži nabitého revolveru, a jmenovitě i potom, když jeho společník hned, jakmile na poškozeného vyskočili, z pistole vystřelil; útočil pak násilně na poškozeného ještě i tehdy, když jeho společník střelil I. D-e ml. z pistole do břicha, neboť podle zjištění v I. skutkové otázce zanechal na to obžalovaný P. L. již neschopného se brániti I. D. ml., zápasícího ještě s jeho společníkem, běžel za prchajícím I. D. st. a pokračoval způsobem v otázce dále popsáným v pokusu, zmocniti se násilím a vyhrůžkou jeho peněz. Nemýlili se tudíž porotci, když na základě tohoto skutkového stavu kladným zodpověděním právní otázky na zločin loupeže, kvalifikované podle § 349 2. odst. tr. zák., uznali, že i obžalovaný P. L. zúčastnil se zúmyslně provedení nedokonaného zločinu loupeže, při níž byl zúmyslně zabit člověk. Pokud tudíž v těchto námitkách zmateční stížnosti jest shledati uplatněným i materiální zmatek podle § 385 č. 1 b) tr. ř., že čin obžalovaného neměl býti kvalifikován též podle § 349 2. odst. tr. zák., ale jen jako pokus prosté loupeže podle §§ 65, 344 tr. zák., je zmateční stížnost bezdůvodná a byla proto, jak pokud jde o tvrzený zmatek v kladení otázek, tak též ohledně zmatku podle § 385 č. 1 b) tr. ř. zamítnuta. Zkoumajе rozsudek, shledal nejvyšší soud, že soud první stolice, ačkoliv kvalifikoval čin obžalovaného jako pokus zločinu loupeže, při níž byl zúmyslně zabit člověk, jenž jest v případě dokonání trestný podle § 349 2. odst. tr. zák. doživotní káznici, vyměřil obžalovanému tento trest, nepřihlížeje k předpisu § 66 3. odst. tr. zák., podle něhož má se v případě pokusu na místo trestu doživotní káznice uložit trest dočasné káznice, nejméně v trvání tří let a podle § 22 tr. zák. nejvýše 15 let. K této vadě, jež zakládá důvod zmatečnosti podle § 385 čís. 2 tr. ř. v neprospěch obžalovaného, nutno podle ustanovení posledního odstavce téhož § přihlížeti z úřední povinnosti. Nejvyšší soud zrušil proto rozsudek ve výroku o hlavním trestu a znovu jej vyměřil.

Čís. 4614.

Vady rozhodnutí porotců podle § 29 č. 6 por. nov. (nejasnost, neúplnost, odpor) možno dovozovati toliko ze samého výroku porotců, nikoli z výsledků řízení.

Z rozdílného posuzování viny u několika obžalovaných nelze dovozovati výtku nejasnosti nebo odporu podle cit. místa zákona.

(Rozh. ze dne 2. února 1933, Zm IV 569/32.)

Obžalovaní V. Č. a I. B., byvše dopoledne přistiženi ve státním lese hajným A. S. při krádeži dřeva, postavili se mu na odpor, vrhli se na něho, povalili ho k zemi a odebravše mu revolver a pušku, tloukli ho těmito zbraněmi do hlavy tak, že zůstal těžce zraněn ležeti na zemi v bezvědomí. Obžalovaný V. Č. odpoledne téhož dne, chtěje se zbaviti

svědka trestného činu, odebral se, vzav sekeru, do lesa na místo činu, kde těžce zraněného hajného A. S. udeřil ještě několikrát sekerou do hlavy tak, že zraněný druhého dne zemřel. Na základě výroku porotců byl obžalovaný V. Č. p o r o t n í m s o u d e m uznán vinným zločinem násilí proti úřednímu orgánu podle §§ 4 odst. II., 6 odst. II. zák. čl. XL: 1914, zločinem těžkého ublížení na těle podle § 301 tr. zák. a zločinem vraždy podle § 278 tr. zák., obžalovaný I. B. jen zločinem těžkého ublížení na těle podle § 301 tr. zák., kdežto z obžaloby pro ostatní trestné činy byl tento obžalovaný zproštěn.

N e j v y š š í s o u d zmateční stížnost obžalovaného V. Č. a zmateční stížnost jeho obhájce, pokud uplatňovala důvod zmatečnosti podle § 29 č. 4, 6 por. nov. a podle § 385 č. 3 tr. ř., zamítl, jinak zmateční stížnost obhájce odmítl.

Z d ů v o d ů:

Důvod zmatečnosti podle § 29 č. 6 nov. k tr. ř. jest dovozován jakožto nejasnost, neúplnost a odpor ve výroku porotců, a to poukazem na osvobození spoluobžalovaného B. z obžaloby pro zločin vraždy, ač prý i u tohoto obžalovaného vznikl týž úmysl. Poněvadž však zákon předpisem § 3 II. odst. nov. k tr. ř., podle něhož třeba dáti otázky o každém obžalovaném a o každém trestném činu ve zvláštní skupině, sleduje zřetelně právě ten účel, aby vina každého obžalovaného při každém trestném činu byla posuzována zvlášť a samostatně, jest zřejmé, že z rozdílného posuzování viny u více obžalovaných nelze dovozovati výtky nejasnosti neb odporu ve smyslu § 29 č. 6 nov. k tr. ř. Totéž platí o další výtce, v níž se tvrdí nesrozumitelnost (nejasnost) a odpor výroku porotců v příčině otázky na zločin těžkého poškození na těle tím, že se srovnávají údaje, které byly v řízení učiněny o zranění způsobeném dopoledne hajnému S. druhým obžalovaným, a dovozuje se takto, že nebylo na poškozeném zjištěno žádné zranění, které by mu byl obžalovaný Č. způsobil dopoledne. Tvrzené vady podle § 29 č. 6 nov. k tr. ř. lze však dovozovati jen ze samého výroku porotců a nikoliv z výsledků provedeného řízení; nepřipustným oceňováním těchto výsledků napadá se vlastně jen zjištěný skutkový stav. Pokud by však stěžovatel měl svými výtkami na zřeteli neúplnost výroku porotců proto, že není v něm přesně zjištěno, které z ran na poškozeném shledaných zasadil mu obžalovaný Č., není tato výtku odůvodněna. Při společném útoku obou obžalovaných, jak je v otázkách zjištěn, šlo o spolupachatelství, při němž každý z pachatelů zodpovídá za celkový výsledek a netřeba zjišťovati, kterou ránu způsobil právě jednotlivý z nich.

Čís. 4615.

Výkřiky: »Vy psi, vy české svině...«, směřující proti úředním orgánům, zakročujícím proti pachateli, jenž se na nich dopustil zároveň násilí a nebezpečně jim vyhrožoval, jsou jen urážkou oněch úředních